

Sygn. akt **III AUa 2120/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 września 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marek Borkiewicz

Sędziowie: SSA Iwona Niewiadowska-Patzer

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans (spr)

Protokolant: st. insp. sąd. Dorota Cieślik

po rozpoznaniu w dniu 2 września 2015 r. w Poznaniu

sprawy **P. W. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 30 września 2014 r. sygn. akt IV U 3412/13

o d d a l a apelację.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Marek Borkiewicz	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
-------------------------------------	----------------------	-------------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21.10.2013 r. znak: (...) Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił wnioskodawcy **P. W. (1) (W.)** prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Od powyższej decyzji odwołanie wniósł P. W. (1).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania wskazując, że przyczyną wydania decyzji odmownej w zakresie przyznania prawa do renty w związku z wypadkiem przy pracy była okoliczność braku niezdolności do pracy.

Wyrokiem z dnia 30 września 2014 r. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. z dnia 21 października 2013r. znak (...) w ten sposób,

że przywrócił P. W. (1) prawo do renty okresowej z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 24.12.2006r. na okres od 01 października 2013r. do 30 września 2016r.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Wnioskodawca P. W. (1), urodzony dnia (...) posiada wykształcenie średnie, ukończył liceum zawodowe – monter urządzeń elektronicznych. Obecnie, jako osoba posiadająca stopień niepełnosprawności pracuje, jako referent.

Dnia 24.12.2006 r. wnioskodawca P. W. (1) uległ wypadkowi przy pracy. Pracował wówczas w przedsiębiorstwie (...) S.A. w K., które zajmowało się produkcją płyt pilśniowych. W życiu zawodowym był to jego jedyny zakład pracy po ukończeniu nauki szkolnej. Podczas wykonywania czynności związanych ze świadczeniem pracy doszło do zmiżdżenia dłoni (uraz bezpośredni maszyną lakierniczą). W związku, z czym konieczne było amputowanie 3 palców prawej dłoni.

Wnioskodawca był z tego powodu leczony w Oddziale Chirurgicznym w K., później w Oddziale (...) Plastycznej w N., a następnie leczony ortopedycznie przez lekarza specjalności chirurgia ręki. W chwili obecnej nie jest już leczony chirurgicznie ani ortopedycznie z uwagi na niecelowość, gdyż istnieje trwała dysfunkcja prawej ręki.

Od czerwca 2007 r. do września 2013 r. wnioskodawca pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległ w dniu 24.12.2006 r.

W dniu 30.08.2013 r. wnioskodawca wystąpił do pozwanego organu rentowego z wnioskiem o przyznanie prawa do pobieranego świadczenia na dalszy okres.

Wobec zgłoszonego wniosku przeprowadzone zostały badania, w wyniku których Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 24.09.2013 r. ustalił brak niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W związku z wniesionym sprzeciwem, sprawę przekazano do rozpoznania Komisji Lekarskiej, która orzeczeniem z dnia 15.10.2013 r. podtrzymała stanowisko Lekarza Orzecznika ZUS, nie stwierdzając niezdolności do pracy powstałej w związku z wypadkiem przy pracy, któremu wnioskodawca uległ w dniu 24.12.2006 r.

Wnioskodawca posiada umiarkowany stopień niepełnosprawności - na podstawie decyzji Powiatowego Zespołu do spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Z. z dnia 28.05.2012 r., stopień niepełnosprawności ustalony do 2015 r.

U wnioskodawcy P. W. (1) rozpoznano: stan po odległym zmiżdżeniu ręki prawej z amputacjami wtórnymi palców II, IV, V, następową ich bezużytecznością oraz ograniczeniem funkcji kciuka i palca III – znaczne upośledzenie funkcji chwytnej i ruchów precyzyjnych ręki prawej oraz zaburzenia lękowo – depresyjne.

Wnioskodawca jest nadal częściowo niezdolny do pracy zgodnej z kwalifikacjami w związku z następstwami wypadku przy pracy z dnia 24.12.2006 r. Nie została stwierdzona poprawa stanu zdrowia w stosunku do wyników badań przeprowadzonych po i w związku z wypadkiem przy pracy, zgodnie z którymi wnioskodawca utracił w znacznym stopniu zdolność do pracy w zawodzie elektromontera urządzeń elektronicznych i w zawodzie wykonywanym przed wypadkiem (lakiernik). Stwierdzono również schorzenie z kręgu zaburzeń nerwicowych. Nie wykazano natomiast objawów psychozy ani upośledzenia umysłowego.

Mając na uwadze ustalony stan faktyczny, Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie jest zasadne.

Przedmiotem sporu w sprawie było ustalenie czy odwołujący P. W. (1) jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległ w dniu 24.12.2006 r., a jeżeli tak – to w jakim stopniu i na jaki okres. Jako podstawy rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy przywołał treść art.6 ust.1 pkt. 6 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz.1673 z późn. zm.) w zw. z art. 12, 13 i 14 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2009r.,

Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.). Mając na uwadze treść przytoczonych przepisów, Sąd Okręgowy podkreślił, że w przypadku sprawy dotyczącej przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, konieczne jest ustalenie istnienia niezdolności do pracy, a następnie związku pomiędzy niezdolnością do pracy, a wypadkiem.

W celu ustalenia, czy rzeczywisty stan zdrowia odwołującego uzasadnia przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres, został dopuszczony dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu neurologii, ortopedii, chirurgii, psychiatrii i psychologii. Sąd Okręgowy opierając swoje rozstrzygnięcie na treści opinii powołanych biegłych lekarzy stwierdził, że odwołujący po dniu 30.09.2013 r. nie odzyskał zdolności do pracy, co ma związek z wypadkiem przy pracy z dnia 24.12.2006 r., co oznacza, że wnioskodawca jest nadal częściowo niezdolny do pracy zgodnej z kwalifikacjami, a niezdolność ta nastąpiła w związku z następstwami wypadku przy pracy. Niezdolność ma charakter długotrwały od dnia 01.10.2013 r. do dnia 30.09.2016 r. Nie stwierdzono poprawy stanu zdrowia w stosunku do stanu określonego wcześniejszymi wynikami badań, uprawniającymi do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, bowiem odwołujący utracił w znacznym stopniu zdolność do pracy w zawodzie elektromontera urządzeń elektronicznych i wykonywanym przed wypadkiem (lakiernik), w związku z zaistniałym wypadkiem przy pracy.

Mając na uwadze opinie biegłych, Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że w przypadku wnioskodawcy nie jest możliwe podjęcie przez niego pracy zgodnej z jego kwalifikacjami i wykonywanym zatrudnieniem. W grę wchodzić mogłoby zatem jedynie przekwalifikowanie zawodowe. Jednakże możliwość podjęcia jakiegokolwiek prostej pracy, w sytuacji gdy ubezpieczony utracił zdolność do pracy zgodnej z własnymi kwalifikacjami, nie oznacza przekwalifikowania warunkującego odzyskanie zdolności do pracy zarobkowej, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i nie stanowi przeszkody do uznania nadal częściowej niezdolności do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 3 tej ustawy. Zdolność do pracy wnioskodawcy należy oceniać w stosunku do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami, w szczególności na stanowisku montera urządzeń elektronicznych, jak i operatora maszyny lakierniczej w produkcji płyt pilśniowych. Biegli jednoznacznie wskazali, iż u wnioskodawcy nie ma poprawy w stosunku do poprzedniego wyniku badań. Wnioskodawca utracił w znacznym stopniu zdolność do pracy w zawodzie elektromontera urządzeń elektronicznych jak pracy i wykonywanej jako lakiernik i daje to podstawy do uznania częściowej niezdolności do pracy.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k. p. c. orzekł jak w sentencji.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł pozwany organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Z..

Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu:

- naruszenie przepisów postępowania cywilnego, a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art 286 k.p.c. poprzez wadliwą ocenę dowodów oraz naruszenie granic swobodnej oceny dowodów przez przyjęcie, iż Wnioskodawca jest dalej częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 24.12.2006 r. od dnia 1 października 2013 r. do dnia 30 września 2016 r., podczas gdy okoliczność ta nie została dostatecznie potwierdzona w zebranych materiale dowodowym;

- nierozpoznanie istoty sprawy poprzez niedopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego specjalisty medycyny pracy na okoliczność ustalenia czy wnioskodawca jest dalej częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem w sytuacji, gdy Wnioskodawca odbył przeszkolenie w Powiatowym Urzędzie Pracy i wykonuje pracę referenta biurowego w pełnym wymiarze czasu pracy (art. 217 k.p.c.), a postanowienie tej treści miało wpływ na wynik sprawy,

- naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie, tj. art. 12 ust. 3 w zw. z art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 38 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, poprzez

przywrócenie Wnioskodawcy prawa do renty z tyt. częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od 1 października 2013 r. do 30 września 2016 r., podczas gdy nie istniały ku temu przesłanki.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy przede wszystkim podkreślał, że w sprawie biegli nie odwołali się do uzyskanych przez wnioskodawcę kwalifikacji związanych z przeszkoleniem w Powiatowym Urzędzie Pracy oraz zatrudnieniem na stanowisku referenta biurowego w pełnym wymiarze czasu pracy, co oznacza, że nie jest on osobą niezdolną do pracy, stąd stwierdzenie częściowej niezdolności do pracy zostało dokonane z naruszeniem art. 12 ust. 3 ustawy emerytalnej. Apelujący wskazał także, iż Sąd Okręgowy oddalając wniosek organu rentowego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy, uniemożliwił rozpoznanie istoty sprawy.

Mając powyższe zarzuty na uwadze organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wnioskodawca P. W. (1) wniósł o oddalenie apelacji organu rentowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, a zebrany materiał poddał wszechstronnej ocenie z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów przewidzianej przez art. 233 § 1 k.p.c. Na tej podstawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne, które tutejszy Sąd w pełni podziela i przyjmuje za własne bez potrzeby ponownego ich przytaczania.

Na wstępie niniejszych rozważań, należało powołać podstawy prawne rozstrzygnięcia. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009 r., nr 167, poz. 1322 – dalej ustawa wypadkowa), z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

W myśl art. 17 ust. 1 w/w ustawy przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy. Tym samym zastosowanie w sprawie znajduje również art. 12 ust. 1-3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dalej – ustawa emerytalna) (Dz. U. z 2009r., nr 153, poz. 1227 z późn. zm.), a także art. 13 tejże ustawy.

Mając na uwadze treść powyższych przepisów oraz zarzuty podniesione w apelacji, Sąd Apelacyjny wskazuje, że spór w przedmiotowej sprawie zasadniczo sprowadzał się do ustalenia czy wnioskodawca P. W. (1) jest nadal osobą częściowo niezdolną do pracy i czy niezdolność ta pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 24.12.2006 r. W tym celu zasadnie Sąd Okręgowy powołał zespół biegłych specjalistów, którzy na podstawie przedłożonej im dokumentacji i badania przedmiotowego odwołującego, wydali opinię na okoliczność niezdolności do pracy odwołującego. Wobec jednoznacznych wniosków zawartych w opinii biegłych lekarzy sądowych, którzy stwierdzili, że odwołujący jest nadal częściowo niezdolny do pracy, a niezdolność ta ma związek z przebyтым wypadkiem przy pracy, w sprawie należało rozstrzygnąć także czy fakt, iż odwołujący obecnie wykonuje pracę referenta biurowego oznacza, iż wbrew opinii biegłych - jest on zdolny do pracy, albowiem nastąpiło przekwalifikowanie zawodowe i tym samym nie spełnia on przesłanek do przyznania mu prawa do dalszej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Odpowiedź na drugie pytanie zasadniczo sprowadzała się do ustalenia czy odwołujący jest niezdolny częściowo do pracy zgodnie z treścią art. 12 ust. 3 ustawy emerytalnej. Apelujący organ rentowy podnosił bowiem, iż rzeczywista

wiedza i umiejętności faktyczne odwołującego i fakt, iż pracuje obecnie jako referent biurowy, nie pozwalają na przyjęcie, iż jest on częściowo niezdolny do pracy.

Sąd Apelacyjny wskazuje, że przepis art. 12 ust 1 ustawy emerytalnej stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Zgodnie z opinią biegłych, odwołujący nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, jednakże naruszenie sprawności organizmu wnioskodawcy powoduje u niego częściową niezdolność do pracy. Definicja częściowej niezdolności do pracy została zawarta w art. 12 ust 3 ustawy emerytalnej, który stanowi, że częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Niezdolność do pracy w rozumieniu przywołanego przepisu występuje wówczas, gdy zmiany chorobowe spowodowały utratę w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami, a ewentualne przekwalifikowanie nie rokuje przywrócenia zdolności do pracy.

Utrata zdolności wykonywania pracy zgodnej z kwalifikacjami oznacza niezdolność do wykonywania pracy, do której pracownik ma kwalifikacje mimo zachowania zdolności do wykonywania pracy niewymagającej takich kwalifikacji.

Punktem wyjścia w przedmiotowej sprawie jest ustalenie w jaki sposób należy rozumieć pojęcie „pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji”. Jak właściwie wskazywał organ rentowy, w doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że wyjaśnienie treści tego pojęcia wymaga uwzględnienia zarówno kwalifikacji formalnych (czyli zakresu i rodzaju przygotowania zawodowego udokumentowanego świadectwami, dyplomami, zaświadczeniami), jak i kwalifikacji rzeczywistych (czyli wiedzy i umiejętności faktycznych, wynikających ze zdobytego doświadczenia zawodowego) (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 września 2006 r., I UK 103/06, OSNP 2007 nr 17-18, poz. 261; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2007 r., II UK 156/06, OSNP 2008 nr 3-4, poz. 45). W ocenie apelującego, to, że odwołujący wykonuje obecnie pracę referenta biurowego, jednoznacznie oznacza, iż jego kwalifikacje rzeczywiste – wiedza i umiejętności faktyczne – stanowią przeciwwskazanie do przyjęcia, iż odwołujący jest niezdolny do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami.

Z ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy w sprawie wynika, że kwalifikacje odwołującego są zgoła odmienne od tych czynności, które obecnie odwołujący wykonuje w ramach zatrudnienia. Już w tym miejscu Sąd Apelacyjny wskazuje, iż wbrew temu co podnosi organ rentowy w apelacji, odwołujący P. W. (1) nie pracuje pełnym wymiarze czasu pracy. Do obecnej pracy odwołujący został skierowany z PFRON-u na staż. Odwołujący został zatrudniony, jako osoba niepełnosprawna i pracuje 7 godzin dziennie, a do jego obowiązków należy wykonywanie takich czynności jak: ewidencjonowanie sprzętu, obsługa komputera. Nie jest to praca zgodna z posiadanymi przez odwołującego kwalifikacjami, gdyż P. W. (1) ukończył liceum zawodowe o specjalności monter urządzeń elektrycznych i przed wypadkiem przy pracy pracował w zawodzie jako montażysta urządzeń elektrycznych, zajmując się min. naprawą oraz zakładaniem instalacji elektrycznych, a także obsługą maszyny lakierniczej.

Podkreślenia wymaga, że art. 12 ust 3 ustawy emerytalnej wyraźnie stanowi o zdolności do pracy „zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji”. Przesłanka utraty w stopniu znacznym zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji wskazuje na możliwość zachowania nieznacznej zdolności do pracy; istnieniu częściowej niezdolności do pracy nie przeczy natomiast możliwość wykonywania pracy zgodnej z kwalifikacjami, choć w rozmiarze odpowiadającym ograniczonej zdolności. Mając jednak na uwadze stwierdzone u odwołującego schorzenia, w przypadku wnioskodawcy nie można mówić nawet o nieznacznej zdolności do wykonywania pracy zgodnej ze zdobytymi kwalifikacjami w zawodzie monter urządzeń elektrycznych czy na stanowisku osoby obsługującej maszynę lakierniczą. Wnioskodawca z uwagi na swój stan zdrowia nie może wykonywać tej pracy, co prawidłowo ustalił Sąd Okręgowy w oparciu o opinie biegłych. Oznacza to, że występuje u niego częściowa niezdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wbrew temu co twierdzi organ rentowy, wykonywanie przez odwołującego obecnie pracy referenta biurowego – nie dowodzi tego, że odwołujący uzyskał nowe kwalifikacje zawodowe. To, że obecnie wykonuje inne zadania nie może mieć decydującego znaczenia przy ocenie jego zdolności do wykonywania pracy zgodnej z

poziomem posiadanych kwalifikacji. Istotna jest bowiem ocena jego zdolności do pracy w kontekście posiadanych przez niego kwalifikacji pracownika na stanowisku monter urządzeń elektrotechnicznych i osoby obsługującej maszynę lakierniczą. Ograniczenie możliwości wykonywania tych prac oznacza utratę zdolności do pracy w znacznym stopniu w rozumieniu art. 12 ust. 3. Skoro bowiem wnioskodawca, posiadając kwalifikacje montera, czyli będąc robotnikiem wykwalifikowanym, nie jest zdolny do wykonywania tych prac, a może natomiast wykonywać inne prace biurowe, to należy przyjąć, że jest on częściowo niezdolny do pracy.

Sąd Apelacyjny pragnie podkreślić, że podejmowanie obecnie przez ubezpieczonego innej pracy, nie może być traktowane w ten sposób, że po wypadku wnioskodawca zachował zdolność do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami, ponieważ posiada zdolność do wykonywania zadań innych niż zdobyte kwalifikacje. Nie można pominąć w rozważaniach tego, że odwołujący jest zatrudniony jako osoba niepełnosprawna – zatem stanowisko jego pracy jest dostosowane do jego potrzeb. Biorąc pod uwagę zakres obowiązków odwołującego, można - w ocenie Sądu Apelacyjnego - przyjąć, iż wykonuje on obecnie tzw. prace proste, do których nie potrzeba specjalnych kwalifikacji. Błędne organ rentowy przyjmuje, że nastąpiło przekwalifikowanie odwołującego, bowiem możliwość podjęcia jakiegokolwiek prostej pracy, w sytuacji gdy ubezpieczony utracił zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami, nie oznacza przekwalifikowania warunkującego odzyskanie zdolności do pracy zarobkowej, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, i nie stanowi przeszkody do uznania nadal częściowej niezdolności do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 3 tej ustawy. Możliwość przekwalifikowania, o jakiej mowa w art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, nie jest bowiem równoznaczna z pojęciem jakiegokolwiek pracy prostej. W kontekście art. 12 ust. 3 cyt. ustawy emerytalnej oznaczać może albo przekwalifikowanie w ramach posiadanych już ogólnych kwalifikacji, albo zdobycie nowego zawodu. W przypadku wnioskodawcy nie można mówić, że zdobył on nowy zawód w sytuacji, gdy wykonuje prace niewymagające szczególnych uprawnień, kwalifikacji, i to jako osoba niepełnosprawna, w wymiarze 7 godzin dziennie.

Z uwagi na powyższe, Sąd Apelacyjny zgadza się ze stanowiskiem Sądu I instancji, że P. W. (1) utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji, tj. odpowiedniej do rodzaju uzyskanych uprawnień - do pracy montera i wykonywanego zatrudnienia.

Niezasadne okazały się także zarzuty wskazujące, iż w sprawie zostały naruszone przepisy postępowania cywilnego i nie została rozpoznana istota sprawy. Zważyć należy, że znajdująca się w aktach sprawy pisemna opinia biegłych całkowicie spełnia wymogi art. 285 § 1 k.p.c. W sprawie nie było podstaw do powołania biegłego z zakresy medycyny pracy w sytuacji, gdy wszystkie sporne okoliczności zostały w sposób wyczerpujący wyjaśnione w tejże opinii. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, w sprawie brak jest podstaw do kwestionowania opinii biegłych, w oparciu o którą Sąd dokonał ustaleń faktycznych, albowiem biegli wydali opinię w oparciu o analizę całokształtu zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej, a przede wszystkim na podstawie bezpośredniego badania przedmiotowego wnioskodawcy. Spostrzeżenia poczynione przez biegłych przedstawione zostały w sposób szczegółowy i wyczerpujący. Jednocześnie nie budzi wątpliwości, że opinia została opracowana przez osoby kompetentne do dokonania oceny stanu zdrowia odwołującego oraz dysponujące w tym zakresie niezbędną wiedzą i doświadczeniem. Powyższe uzasadnia wnioski, że ostateczna konkluzja opinii biegłych, iż odwołujący jest osobą częściowo niezdolną do pracy, została w sposób wyczerpujący umotywowana i brak było podstaw do dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych sądowych, czy też dowodu uzupełniającego.

W tym miejscu Sąd Apelacyjny przypomina, że opinia biegłych podlega ocenie na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonej w niej wniosków (postanowienie Sądu Najwyższego, z dnia 7 listopada 2000r., sygn. i CKN 1170/98 – publ. OSNC 2001/4/64). Powyższe kryteria przy ocenie przydatności wydanych w sprawie opinii biegłych, miał na uwadze zarówno Sąd Okręgowy, jak i Sąd Apelacyjny. Zważyć także należy, iż z reguły Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, co do stanu zdrowia wnioskodawcy, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego, niż wyrażone w opiniach biegłych (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 r., II URN 228/87, PiZS 1988/7/62).

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny stwierdza, że postępowanie przed Sądem I instancji zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy, a treść wydanego orzeczenia w żadnej mierze nie narusza przywołanych w apelacji przepisów prawa materialnego. Również nie zostały naruszone przepisy prawa procesowego. Sąd I instancji właściwie ocenił wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego jako całości i dokonał wyboru okazanych środków dowodowych oraz zważył ich moc oraz wiarygodność - odnosząc je do pozostałego materiału dowodowego (patrz wyrok Sądu najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNP 2000/17/655).

Tym samym - w ocenie Sądu Apelacyjnego - wobec jednoznaczności opinii biegłych powołanych przed Sądem I instancji, nie było konieczności dalszego uzupełniania postępowania dowodowego, gdyż nie doszło w przedmiotowej sprawie do naruszenia art. 286 k.p.c. Sąd Okręgowy uzyskał bowiem od biegłych wiadomości specjalne, niezbędne do merytorycznego i prawidłowego rozstrzygnięcia w sprawie.

Wobec powyższego, zdaniem Sądu Apelacyjnego, zarzuty apelującego nie mogły zasługiwać na uwzględnienie, a dokonana przez Sąd Okręgowy zmiana decyzji organu rentowego jest słuszna i prawidłowa, albowiem ma ona odzwierciedlenie w ustalonym stanie faktycznym.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił wniesioną apelację, nie znajdując podstaw do jej uwzględnienia.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Marek Borkiewicz	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
-------------------------------------	----------------------	-------------------------------